

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Brassó, színház-utca 123. sz. a.
Kovács-féle ház, II. lépcső, I. em.,
hol a szerkesztő hétköznapiakon délelő
9-11 óra között,
Bologna, nester-utca 325. sz. a.
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt felelve 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sor helye 5 kr (1-10 sor
helye 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirme-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelík Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

102. szám.

Brassó, Szombat, szeptember 10-én.

III. évfolyam 1887.

Lóhátról.

Mint Cicero Catilina-féle beszédeiben, úgy jó nekünk is felkiáltanunk: meddig őr még belőlünk Románia csufot s meddig él még vissza türelmünkkel?!

Valóban csaknem megszégyenítő, mint nagy hatalomra, hogy az a kis állam, mely önállóságát is első sorban nekünk köszönheti, mint paczkázik velünk s csak lóhátról néz minket.

Már a múlt évi vámtárgyalásoknak is azt a meggyőződést kellett minden elfogulatlan szemlélőben kelteni, hogy mi félünk Romániától, nem mertünk a rajtuk ejtett sérelmekért elégtételt venni. Pedig sérelem tekintetében nekünk ugyan kijutott Romániától. A vámháboru alatt is kihívó magatartást tanusított; ő kezdeményezte a vámtárgyalások megújítását és ismét ő hagyta cserben. — S mit tesz ezzel szemben a hatalmas Ausztria? Hogy vasutai ne szenvedjenek, kedvezményekben részesíti — a vámháboru daczára — a román gabona transito kivitelét.

Természetes, hogy ily körülmények között Románia vérszemre kap.

Egy év óta a legarczátlanabb határsértéseket követik el román katonák a magyar határon. Emlékezzünk vissza az orsovai s vulkáni esetekre. Az oláh katonák fegyveres erővel támadtak a mi alattvalóinkra, magyar területet hódítottak el, — s mi lett a vége? ... Semmi! Magyarország a jó béke kedvéért elhagyta az egészet.

Csikmegye határán nincs hét, hogy egyik-másik nagyobb határsértés vagy visszalés ne történnék. Román határőrök beütnek magyar területre, elfoglalnak magyar területet s azon a magyar alattvalók szénáját, bekerítik maguknak a mi területünket, puskatüzzel fogadják a mi embereinket, ha arra csak járnak is, — és mi hallgatunk.

A vesztegintézet veszteglőjéből éjnek idején kihajtják a szarvasmarhákat, felgyújtják a határon lévő, magyar tulajdont képező kertet s őrházakat, elfoglalják a senyleges területet képező határvonalon járó, a magyar állam szolgálatában álló egyenruhás vesztegszolgát; ellopják helyéről, magyar területről, a magyar állam czimerével ellátott jelző-oszlopot, — és mi megelégszünk egy felvett jegyzőkönyvvel s hagyjuk a dolgot úgy tovább folyni.

Ujabban román katonák minden ok nélkül őrházukból lövöldöznek a magyar területen dolgozó mezei munkásokat, kik végre felbőszülnek, elszántan megrohanják a román őrházat, a benne lévő katonákat lefegyverzik és elpáholják s elviszik fegyvereiket. — Román parasztok, felbízattva a határőrök által, átlépik a magyar határt, birtokukba vesznek magyar tulajdont. És mi mindezt nyugodtan, türelemmel nézzük, mint egy szende, szelid bárány. De mert a sértett magyar alattvalók reájok ütnek a galád határsértőkre s román területig üldözve őket, ott elfoglalják s a magyar hatóságnak adják át megbüntetés végett, — a büszke, gőgös Románia határsértést lát abban részünkről s felülve lóhátra, úgy követel tőlünk elégtételt.

Igy valahogy támadt két mondva csinált határsértés. És az a Románia, melytől mi elvárjuk a legtöbb visszaélést és megbántást, melyet kellően és érdem szerint még sajtónk sem támad meg, most ismét lóhátról kezd beszélni velünk.

Román hivatalos körökből jelentik ugyanis: „Annak a két, állítólag Magyarország részéről elkövetett határsértésnek, mely miatt a román sajtónak egy része heveskedésekre ragadtatja magát, semminemű jelentőséget sem tulajdonítanak; különösen az állítólag Busanban elkövetett határsértésért mindkét fél a legellentétebb módon adja elő és a dolog valódi mibenlétét még eddig nem hozta napfényre az e czélból kiküldött vegyes bizottság, de az e tárgyban szükséges intézkedések megtétele és így mindkét részről az ügynek törvényes uton való elintézését várják.”

Tehát Románia nem kegyeskedik nekünk sem diplomáciai, sem fegyveres háborút izenni azért, hogy a mi alattvalóink megtorolták a románokon az általuk ejtett sérelmet. Lám, Románia siet minket megnyugtatni, hogy ne féljünk, ő nem haragudott meg. — Pedig ha haragra volna ok, ott is mi volnánk előnyben.

Csoda-e, ha ily körülmények között egy román miniszter csöcselékek, csavargóknak nevezi azt az iparosságot, mely tőlünk Romániába vándorol? Bizony csoda csak az, hogy még megtűrik ott.

Nem elég, hogy a román kormány besoroztatja a katonaság közé a tőlünk bement és idetartozó hadkötelezetteket? Nem elég, hogy

kormányunk ezért még szót sem tett? Avagy közös talán épen ezek az okai Románia fennhéjázó magatartásának velünk szemben.

Naponként halljuk a jó diplomáciai viszonyt hangoztatni, mely kormányunk s a román kormány között fennáll. Ez igen szép, de elvégre mégis csak monarchiánk tekintélyén ejtett sérelem marad, ha mi szóltanul tűrünk el Romániától mindent s még csak felvilágosítást sem kérünk.

Értjük azt, hogy különösen ily zavaros politikai viszonyok között minden állam igyekszik a szomszédaival fennálló barátságos viszonyt ápolni és fenntartani. De nem értjük azt, hogy ezen barátságos viszony visszaélésekre adjon jogot a másoknak, a gyengébbnek, s hogy elvégre még az beszéljen lóhátról az erősebbel, hatalmasabbal.

Mégis kissé furcsa viszony!

Belföld.

Brassó, szept. 9. (Magyar ipar a brüsszeli kiállításon) Magyarországnak a jövő évi brüsszeli világkiállításon való részvétele tárgyában alakított bizottság, Matlekovits államtitkár elnöke alatt, 7-én délelőn ülést tartott, a melyben Duckerts Gyula belga kir. főconsul is jelen volt. Duckerts consul közlé, hogy a bizottság első ülésén kifejezést nyert óhajhoz képest a bejelentési határidő november végéig meghosszabbított. A mi a helybérletet illeti, az ennek mérséklésére irányuló kívánságot a kiállítás igazgatósága csak akkor fogja érdemlegesen fontolóra vehetni, ha a bejelentések már megtörténtek. Ezután hosszabb tanácskozásban megállapított, hogy Magyarország mely ipar és termelési ágai hivassanak fel különösen a kiállításban való részvételre s kimondatott, hogy kívánatos volna a következő iparágakat képviselve látni: Művirágok, mérlegek, fabutorok, opál-ékszerek, kender, dohány, komló, hüvelyesek, paprika, szesz, gabona és gabonatermékek, repce, gépek, hengerek, kerekék, és keresztelések, torpedók, szalámi, conservek, házi iparcikkok, bor, cognac, szilvapálinka, agyagárúk, gyapju, kétfestés és nyomás, ásványvizek, kefékötő ipar és több más. Mindazonáltal általános felhívás is fog kibocsáttatni a részvételre. A kiállítás előbíró bizottsága fog határozni egyes tárgyak elvagy el nem fogadása iránt.

Külföld.

Brassó, szept. 9. Bulgáriából a legellentétebb hírek érkeznek. Több politikai egyén elfogatását —

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Apróságok Petőfi életéből.

Mig a magyar él, mindig akadni fognak emberek, kik halhatatlan nagy költőnk életéből az örök emlékezet számára bizonyos részleteket, jellemvonásokat beszélnek el és írnak meg.

Nem is lehet ez másképen; mert annyira érdekes, annyira kedves és szent a magyar nemzet előtt minden vonás, minden jel, mely imádott költőjének életéből és rejtélyes halálából napfényre kel.

Magam nem értem ugyan azt a kort, melyben a lánglelkű Petőfi élt; nem ismertem az akkori kor viszonyosságait, nem éreztem az 1848/49-iki válságos idők rázkódásait, mely korban és időben a nagy költő tollal is, karddal is szolgálta szeretett hazáját, s így nem is szólhatok róla a magam meggyőződése után. De azt hiszem, azért nem lesz érdektelen, ha olyan adatokat is közlök a költő életéből, melyeket másoktól és olyanoktól sikerült megszerezniem, kik a költőt igen jól ismerték, sőt a kik szolgálatában is állottak, de a kik nem álnak az értelem és műveltség azon fokán, hogy méltatni és a világgal közölni bírnák a halhatatlan költő életéből merített tapasztalataikat és adataikat.

Ugyanis katonasághozam idejéből ismertem egy

fiatal embert: Benedek Jánost, kitől egy mythológiát kaptam emlékül. Én a könyvet akkor félretettem, s csak röviddel ezelőtt találtam ismét rá, — véletlenül. Ebben a könyvben fedeztem föl egy Benedek által vezetett s naplótöredék formában írott jegyzéket, melyben több, vegyesen érdekes jegyzet foglaltatik, s a többiek között ebben vannak feljegyezve a nagy költő életéből olyan részletek, melyeket Benedeknek édes anyja beszélt el, ki állítólag Petőfinék több ízben volt Debreczenben házi asszonya (szállásadója).

Érdekesen írja le Benedek (anyja elbeszélése után), hogy egy napon Petőfi szerfelett szomorú s levert volt, elannyira, hogy Benedeknek ezt látva, komolyabb bajtól feltette s ezért még szobájában sem hagyta őt magára. Petőfi azonban kérte Benedeknél, hogy hagyja magára, mert: „én — ugymond — a bánatot csak a magányban szeretem.”

Benedeknek erre kiment ugyan, de az előszobában leleselkedett. E közben megkondultak Debreczen hangjai s ép egy fiatal leány koporsóját vitték a Petőfi lakása előtt; de alig haladt a menet pár lépésre, Benedeknek az előszobában egy mély sóhaj hallott s e sóhaj után Petőfi halkan, a fájó érzelm hangján szavalta e versszakot:

„Temetésre szolt az ének,

Temetőbe kit kísérnek? —

Akárki: már nem földi rab,

Nálam százezre boldogabb!”

Erre Benedeknek (ő tudta, miért) benyitott Petőfihez s zavarában azt kérdezte tőle: „Talán itt vitték el a koporsót?” mire Petőfi Benedeknek felé fordulva, magasba függesztett szemekkel, szomorúan folytatta:

„Itt vitték az ablak alatt;

Beh sok ember sirva fakadt!

Miért nem visznek engemet ki?

Legalább nem sirna senki!”

Benedeknek e szavak hallatára vigasztalni kezdte Petőfit, mire a költő azzal felelt:

„Nem érti maga asszonyom, hogy mit teszen az, ha a költő szíve leányt s hazát szeret egyszerre!”

Petőfi e rögtönzött versét Benedeknek kérésére írónnal le is írta mindjárt s átadta neki. Eredetiben tehát e versét Petőfinék (sajátkezű írásával) Benedeknek birta, ki azt később fiának adta oda; a fia pedig meghalt s a verset magával vitte a sirba.

A Petőfi költeményei közt e verset módosítv: ismerjük, pl. „szólt” helyett: szól, „vitték” helyett: viszik.

Említést tesz Benedek továbbá Petőfi kritikájáról, melyet végtelen igazsággal s érthető módon gyakorolt azokon, kik azt valamely irodalmi dolgozatok megítélésénél kérték tőle.

Igy történt egy ízben, hogy egy nagy reményeket táplált színész*) verseit Petőfihez vivén, ez olyan

verseket.

kik Radoslavow hívei — jelenti a táviró, mire nézve Sophiából írják: Az a hír, hogy több politikai személyiséget fogságba helyeztek volna, téves. Csúpan Markow, volt rendőrségi titkár tartóztatták le. Ellene ugyanis titkos feljelentés következtében az a gyanu merült föl, hogy része van a Popov őrnagy házában annak idein történt robbanási ügyben. Nehány nap óta sűrűen emlegetik, hogy a török kormány Goltz basát küldi biztosí minőségben Bulgáriába. Artin effendiről s Ernrot tábornokról már nincs is szó. A kormány őket illetőleg semmi egyéb hírt sem kapott. A bondholderek egyik képviselője Sophiába érkezett, annak kieszközlése végett, hogy a kormány vállalja magára a ruméliai közadóságot. A kormány eddig ezzel a kérdéssel hivatalosan nem foglalkozott. Hivatalos körökben azt hiszik, hogy a kormány valamennyi függőben lévő pénzügyi kérdést elintézni kívánja de hogy e cél eléréhez, kölcsön fölvételéhez kellene folyamodnia. Ez iránt azonban akkor tehetné meg a lépéseket, ha az új fejedelem elismerése megtörténne.

A Havás-ügynökség felhatalmaztatott arra, hogy a Coburg herczegnek legközelebből várható elutazásáról szóló hírt teljesen légből kapottnak nyilvánítsa. Mint a Reuter-ügynökség jelenti, e bolgár menekültek közül sokan kérvényt intéztek a kormányhoz, hogy engedjék meg nekik a visszatérést Bulgáriába. Jó részt a menekülteknek már meg is kapta a kért engedélyt.

Londonból írják lapunknak: A német kormány eddig semmiféle lépést nem tett, melyet a porta által Berlinben kifejezett, ama kívánsággal lehetne összefüggésbe hozni, hogy a bolgár kérdésben a közvetítő szerepet magára vállalja. Diplomatai körökben azonban ebből nem következtetik azt, hogy ez a török oldalról megtett lépésnek hallgatag elutasítása volna. Konstantinápolyból érkezett hírek alapján mindinkább átalánosságban mozgó s puhatolódzó természetű volt, mintsem hogy az összes hatalmak beleegyezését kiakarta volna nyerni Ernrot eshetőséges küldetésére nézve, mivel úgy látszik, hogy a török körökben erre vonatkozó kilátásban és sikerben nem igen biznak és mivel a portán legtanácsosabbnak tartják Bulgáriában további eshetőségek beálltáig tartózkodó politikát követni.

Az oláhok a magyarokról.

Az oláh lapok újból tetszelegnek magoknak a magyarszidásban. A vezérszerepet most Aurelianu miniszter lapja, az „Economia Nationala“ viszi, mely a kivándorlási kérdéssel elmélkedik és fejtegetései bevezetéseül és észak-amerikai Egyesült Államok idegen- és kivándorlási törvényeit és rendeleteit idézi.

A cikk Aurelianu miniszter tollából ered s ró-lunk írva, így szól:

„Nagyon szeretnők tudni, miért hallgatnak a magyar lapok, melyek minden alkalmat felhasználnak arra, hogy a románokat gorombán tudatlan módon kritizálják, épen akkor, midőn a civilizált népek mondják nekik, hogy kivándorlóik szegények és tehetetlenek? Mi pedig, a helyett, hogy az amerikaiakat utánoznók, seregestől fogadjuk be őket, olyannyira, hogy ma mondhatnók, egész cselédségünk magyarokból áll. De hát tegyenek szomszédaink, a mit eszök parancsol. Csak magunktól akarjuk kérdezni, hogy a kivándorlási kérdés, mely oly nagy, gazdag és hatalmas

mas népet is foglalkoztat, mint az amerikai, miért nem okoz nálunk aggodalmakat? Nincs természetesen többé arról szó, hogy a jászvárosi kérvényezők azt a tanácsát kövessük, hogy idegeneket telepítsünk be. De a városok, kivált a főváros túlnépessé tétele idegen elemek, főleg pedig magyarok által, nem fog-e majd kellemetlenséget okozni? Nem kellene-e magunkat ez invázió ellen, mely egész Moldvát érdekeinkkel teljesen ellentétben álló emberekkel töltötte meg, védekezni? Meddig tűrjük még, hogy mindezek a vagyon-talan emberek hozzánk jöjjenek, egyrészt, hogy a lakosságot méltatlanul kiszákmányolják és másrészt, hogy sok helyt a közbiztonságot háborítsák? Ha az amerikaiak többé nem akarják megengedni az idegeneknek, hogy falvaikban letelepedjenek, s földbirtokot szerezzenek, miért tűrjük mi, hogy ez országban az idegenek a falvakat teljesen megölömjék és népességünket corumpálják? Ezek azok a kérdések, melyeket azok megfontolására ajánlunk, a kik az ország nagysága és ereje iránt érdeklődnek.“

Aurelianu lapja követeli, hogy a román kormány mindenekelőtt pontos népszámlálást rendezzen, annak alapján konstatalja Románia idegen lakosságának számát és biztosítja olvasóit, hogy a népszámlálás ki fogja tüntetni, hogy Romániát a csavargók teljesen elárasztják.

Hát bizony furcsa dolog az, hogy egy állam minisztere írjon ilyesmódon egy országával barátságos lábon álló ország népéről. És még furcsább, hogy Romániának oly miniszterei vannak, kik azt sem tudják, hogy államuk annak az innen bevándorolt magyar iparosságnak köszöni iparát s munkásainak az olesó munkaerőt, mert e nélkül ott heverne a román föld-birtok munkás nélkül, mert a román nép tunya s tehetetlen. Mi nem bánnók, ha népünk nem tartana a Dimboviczának!

Ama bizonyos láthatatlan röpirat.

(Vége.)

Ezek után még csak két dologra akarunk röviden reflektálni, mielőtt ez ügy tárgyalását e téren egyelőre befejeznők:

Az állítatik, hogy mi bizonyos Németországból beplántált Brettschneider-féle czég kezére akarjuk játszani a szóban forgó erdők felmérését. Merő hazugság az egész.

Lejárván ugyanis ez év végén a rendszeres erdőgazdasági üzemtér, javaslatot kell tenni hivatalból is a továbbiak iránt.

Irtunk tehát az érdekelt birtokosoknak, hogy miután időközben tudomás szerint bizonyos egyezség jött létre a város és öt község között az elhelyezkedésre és a terület mennyiségére nézve, mely szerint t. i. a város leghátul a romániai határszálen kapja az összes erdőknek $\frac{1}{3}$ részét s a kihatásnál okvetlenül szükséges bizonyos természetes határokat szemelőtt tartani; nem válnék-e czélszerűnek, ha már most az ideiglenes erdőhasználati tervek módosításakor figyelem fordíthatnánk erre; azaz: ha a várost megillető használatok fedezésére már most kitűzetnénk a kataszteri vázlatok és a katonai térképek alapján körülbelül $\frac{1}{3}$ része az erdőknek a legtávolabbi részekben; tehát pl. a Zajzon, Tatrang és Pürkerecz községek által kiadandó rész fejében, a Döblenen túl fekvő Sipot, Tejkő, Dobramir dölökben; a Hosszufalu határából

kiadandó rész fejében, a Nagytatrangvölgy legfelső részében, a mint t. i. ez a kötött egyezségnek világos és kétségsbe sem vonható értelméből következik? ...

És ezt annyival is inkább lehetne tenni, mivel ha a mindkét fél által kölcsönösen megvizsgálandó és hitelesítendő felmérés eredménye utólag azt mondhatná, hogy egyik vagy másik fél többet vagy kevesebbet kapott, mint az öt megillető rész, a különbség azonnal kiegyenlíthető lenne minden kár nélkül akár pénzben, akár pedig természetben, mivel az iránt is intézkedik határozottan és világosan az egyezség.

Ezt a város elfogadta, a községek ellenben a hétfalusi erdők ideiglenes kezelő bizottságának jelentése és a röpirat szerkesztőjének biztos tudomása, állítása szerint semmi áron el nem fogadják, „elment a kedvük az erdőfelügyelő terveitől.“

Pedig ha elfogadják vala, új évtől kezdve mindkét fél szabadon rendelkezhetett volna a saját vagyona felett; s fölösleges lett volna az aránylag nagy költséggel és sok fáradsággal fentartott ideiglenes kezelő-bizottságot továbbra is fenntartani ...

A helyett tehát, hogy megragadták volna két kézzel ezen reájok nézve kedvező alkalmat, nem kis meglepetésünkre csakugyan aláírták Zajzon község kivételével valamennyivel a kezelő bizottság azon új tervezetét, mely szerint jövő évtől kezdve valamennyi üzemosztályból, tehát a faluk mellettiékből is, $\frac{1}{3}$ része a haszonélvezeteknek a városé leendő.

Hát mi ehhez jó szerencsét kívánunk nekik, ha t. i. a vagyonkezelés szempontjából illetékes hatóságok is hozzá fognak ehhez járulni annak idejében, de hogy ez előnyösebb lenne a mi általunk épen a községek érdekében s az egyezség értelmének kifolyásából tett ajánlatnál: azt nyugodt lélekkel rábizzuk Arisztidesz uron kívül, minden hétfalusi emberre.

Csak azt az egyet kérjük és kikötjük, hogy utó-jára, nehogy még ez az „áldás is átokká s ez a szerencse is veszedelemmé váljék“ s akkor aztán a fejünkhöz akarja ütni azt is, a titokban lappangó Arisztidesz! ...

Hogy aztán ezen, részünkről ma is jobbnak s az egyezséggel szemben loyálisabbnak tartott indítvány el nem fogadása miatt küldöttünk volna Brassó megye közíg. erdészeti bizottsága által, — mely közbe mondván — a röpirat szavai szerint „a legvadabb szászokból áll, kik örülnek minden alkalomnak, midőn a hétfalusiakat bosszanthatják“, „egy szép reggelen erdő-pénztárost a falvak nyakára“, azért sem állhat, mert a kezelési szabályok már 1884. év február havában világosan és határozottan kikötik, hogy mindaddig míg a pénztár kezelésére hivatott I. oszt. erdész a város által meg nem választatik s a pénzt. kezelő és ellenőrzőtisztek a szabályokban megállapított biztosítékok (kauzio) le nem teszik s ellenzáros pénzszerénynyel el nem láttatik, a bizottsági pénztári teendőket továbbra is Brassó város pénztára köteles el látni.

Mert hiszen hol is látott volna a világ olyan dolgot, hogy egy ideiglenes kezelő-bizottságnak egy tagja legyen elnök is, ellenőr is, pénztáros is egy és ugyanazon perczben és személyben?

Kérdés merült fel tehát az id. bizottságban épen a kezelő-bizottság följelentése folytán, hogy: de hát ki is köteles a hivatalos pénzeket kezelni, miután azért sok tekintetken igen helyesen nem hajlandó felelősséget vállalni az elnöklő főerdész? ...

Ki más, mint a városi pénztár; illetőleg ennek nevében és felelősségére valamely ezzel megbízandó szakközeg ...

Ez volt a válasz erre.

És ez oly világos és oly egyszerű dolog, hogy azon megütközni is alig kellett volna az olyan tisztá szándéku embereknek, mint a minőknek azon urakat tartjuk, a kik ez ellen tiltakoztak és tiltakoznak.

És ezen kérdés fölvetetett még az év kezdetén, ápril hó előtt.

Az elhelyezkedés iránt mi ez indítványt legelőszőr csakis ápril hó 16-án tettük. S hogy nem fogadtatott az el, arról csak e hó (aug.) 7-én lettünk ismételt sürgetések után értesítve az ideiglenes kezelő-bizottság elnöke által.

Hogy „örjönghettünk volna tehát a feletti dühünkben“ még ápril hó előtt: azt csak a „Csángó titkok“ híres nevű írója fogja majd az esküdtszék előtt bebizonyítani.

Ilyen alapos és jóhiszemű végül még azon állítás is, hogy „a közigazgatási erdészeti bizottság s annak lelke, Nagy Gyula erdőfelügyelő a fegyelmi ügyek intézésében“ véghetetlen hanyagsággal járt volna és járna el. — Minden valamire való ember tudja, hogy ezen hatóság és közeg nem felel meg a hatóság és közeg g.

dűbbe jött, hogy a költemény egyik versszakának olvasása közben*) oda kiáltott a színész-poétának: „Ki kellene tépjem önnek a máját, szívet, hogy a föld egye meg.“

Más alkalommal pedig egy debreczeni civis szép leánya küldött verseket Petőfinék megbírlás végett. Petőfi átolvasván a verseket, egy levél kíséretében visszaküldte s ezt írta a leánynak:

„Kisasszony! Ha annyi volna önben a hazaszeretet is, mint a mennyi verseiben a nem érzett szerelmi bánat: imádná önt

Petőfi.“

Ezt a levelét Petőfinék maga Benedekné vitte el a leányhoz. A leány kevéssel a levél vétele után meghalt s a Benedekné állítása szerint Petőfi bírlata vitte volna a halálba.

Ez azonban nem valószínű.

Bodó Árpád.

Apróságok.

Egy hadügyminiszter halála után kérde egy katonai bajtársától:

„Tudod-e már, hogy új minisztert kapunk?“

„Ugy? — vala a válasz, — azt hittem, hogy az özvegy fogja folytatni a mesterséget.“

*) A vers ugyanis elve volt hamis hazafias ömlengésekkel.

Egy alkalommal a máltai lovagok II. Lipót császár előtt felhozták, hogy ők ép úgy, mint más papi rendek, három fogadalmat tesznek: a szüzesség, szegénység és az engedelmesség fogadalmait. Mire a fejedelem viszonzá:

„Mennyire tudom, van önöknek egy negyedik fogadalma is, mi abban áll, hogy a három közül egyet sem fognak megtartani.“

*

Egy vándor szintársulat allegorikus darabot ígért, melyben az erény személyesen fellép. A nézőközönség igen kíváncsi volt; s a midőn az erény soká meg nem jelent, egy előkelő dölő egy színésztől kérde:

„Miért nem mutatják be az erényt?“

„Nem történhetik tizennégy napnál előbb, — felelt a kérdezt — mert az erényt személyesítő kisasszony gyermekágyban fekszik.“

*

Nagy Frigyes egy katonatisztnak rendjelt adományozott.

Felség! — mondá az önféjü tiszt — rendjelt csak a csatatéren fogadhatatok el.“

„Ah, mit beszél — mond nevetve a király — ne legyen bolond és tűzze fel azt az izét. Ön miatt csak nem kezdek háborút.“

*

Egy ostoba inas, ki minden felmerült alkalommal a ház bünbakja volt, egy izben midőn a nagyságos asszony egy szép figyermeket szült, füle tövét vakarva, így sopánkodott:

„Óh, Istenem, ezt bizonyosan megint rám fogják!

Mihelyt beérkeztek a röpiratban említett tisztviselőkről és erdőőrökről a feljelentések a kezelő bizottság elnökeitől, áttételtettek azok a legközelebbi ülésekből mindannyiszor a megye alispánjához, mint illetékes hatóságához s onnan viszont — úgy tudjuk — hogy kiadattak a járási szolgabíróknak kihallgatás és jegyzőkönyv felvétele végett. Hogy aztán mi történt, arra befolyást gyakorolni nem illetékes a fenti két erdészeti hatóság, illetőleg közeg közül egyik is. Ezt tudja mindenki igen jól. Csak a „Csángó titkok“ írója előtt volt titok az.

Ej nó! De minek is tovább üzni-füzni e sok szándékos rágalomnak és hazugságnak megcáfoltatását.

Főlkértük Szmik Gábor kezelő bizottsági elnököl főerdész urat és barátunkat, hogy lenne szives, a mennyiben valótlanosságok is fordulnának elő a röpiratban, — állásánál fogva minél előbb nyilatkozni és megcáfolni azokat, mert neki ezt legjobban kell tudnia. — És ő szives volt levél útján kijelenteni, hogy mint hallomásból tudom, a röpiratban oly dolgok foglaltatnak, melyek czáfolatra nem méltók, hihetőleg oly egyénektől kerülven ki, a kikkel polemizálni nem vélem érdemesnek.

Igy teszünk tehát mi is ezennel. — Többé nem polemizálunk ez ügyben, hanem felhívjuk ezennel nyíltan és férfiakhoz illő komolysággal a „Csángó titkok“ szerzőjét, — Arisztides urat — hogy *legkésőbb egy hét alatt nevezze meg magát és vonja vissza úgy e lapok útján, mint azon más helyeken is, a hová megküldötte a füzetet, az abban foglalt rágalmakat és ferdítéseket, különben kénytelenek leszünk a sajtóbírórság útján is személyiségét kipuhatoltatni és az elkövetett rágalmazásért törvényszerű megbüntetését kérelmezni.*

Nagy Gyula.

Hazánk a keleti kereskedelemben.

— Különös tekintettel Erdélyre. —
Sztérynyi József tanulmánya.
(Folytatás.)

A mi iparunk nagyon hátra maradt. Hiányzik a vállalkozási szellem, a szakértelem, de mindenek felett a tőke s hiányzik hozzá a kereskedelem. Nagy baj az is szerény véleményem szerint, hogy nálunk az iparos egyuttal kereskedő is akar lenni s ez által tényleg útjába áll kereskedelmünknek.

Ipar s kereskedelem két rokon fogalom ugyan, de azért egészen különálló. A ketőnek egymás mellett kell haladnia s egymást kölcsönösen támogatni. Hol erős a kereskedelem, ott hováhamarabb erős lesz az ipar is, feltéve, hogy a kereskedő elem egyuttal hazafias is.

De visszatérve iparunknak s kereskedelmünknek a keleten való hanyatlásai okaira, szomorúan kell tapasztalnunk, hogy a konzulátusi intézmény, mely az államnak oly órási pénzállozataiba kerül, s mely hivatva volna az illető tartományokban közgazdasági érdekeinket előmozdítani, távolról sem felel meg hivatásának e tekintetben s hogy annak jelen szervezetében ipar s kereskedelem épenséggel semmi hasznát nem veszi.

A konzulátusok — mintha nem is hatáskörükbe tartoznának e két szak, — úgy bánnak vele. Magyar ipar s kereskedelem védelméről szó sem lehet, sőt terjesztéséről gondoskodni, határos a lehetetlenséggel. Pedig egy konzulátusnak kötelessége volna, gondoskodni ezekről is. Konzulaink a keleten meg teszik havi jelentéseiket s azzal vége minden működésöknek.

De nem így! Egy konzulátusnak a hazai ipar s kereskedelem iránt kötelességei vannak. Romániában a legnagyobb szédelgések üzetnek hamisított erdélyi cikkekkel. Vajjon volt-e rá eset, hogy valamely ottani konzulátusunk közbelépett volna a hazai ipar védelmére? Én nem tudok ily esetet s aligha tud más. Hisz megtörtént, hogy Románia egyes kerületeiben már hetekig keleti marhavész uralkodott, míg az illető konzul arról kormányunknak jelentést tett volna; holott ez már egyenesen kötelessége. Konzulátusaink csak politikai hatóságok lévén, a kereskedelem és ipar emelése másodrendű feladatuk. Épen ez a baj. Nekünk kereskedelmi konzulátusokra volna szükségünk a keleten. Legalább arra, hogy a konzulátusok körében egy állandó kereskedelmi ügynök legyen, a ki — mint monarchiánk közgazdasági képviselője, egyedül iparunk s kereskedelmünk érdekeit szolgálja ott. S hogy ezt tehessen, feltétlenül szükséges, hogy állandó és teljes mintaraktárral legyen ellátva minden konzulátus, mert a nélkül kereskedelmet s ipart terjesztetni, lehetetlenség határos. Rég elmúlt az idő, hogy a romániai, bulgáriai s törökországi kereskedő személyesen jött be Erdélybe — leginkább Brassóba, — hogy személyesen fedezze szükségleteit. El-elvétve ma is megtörténik ez még, de úgy mint eddig, nem.

Ép ezért nekünk minden megengedett módon kinálunk kell áruinkat. Erre pedig nincs alkalmasabb mód, mint az árumintaraktár, hol az illető megtekinti a mintát és annak alapján eszközli rendeléseit.

Ezt létesíteni az állam feladata, hisz az egyesek előnyi mellett nagy s hasznát huzna belőle maga az állam.

Nagy anomália, mint fennebb jeleztem is már, hogy a keleti tartományokban annyira kedvelt erdélyi áruk rendkívül nagy mennyiségű utánzásnak vetvők alá s egyenesen, mint „brassovienne“ áruk hozatnak forgalomba, nem ritkán ellátva Brassó város czimerével. Ha az osztrák, német vagy egyéb kereskedő elhozza ezen közönséges durva árut a keletre, aláveti azt a nagy távolság okozta borzasztó magas szállítási díjnak, akkor az áruknak már oly rossz minőségűeknek kell lenniök, hogy a gyárosnak a termelésben kell megtakarítania a szállítási díj többletét.

Természetes, hogy a vevő megcsalva lévén, óvakodni fog jövőre is ily selejtes árut vásárolni s mert azon meggyőződésben van, hogy erdélyi áruval csalatott meg, elfordul ettől. Így népszerűtlenné válik az idegen kereskedők által erdélyrészi iparunk a keleten, egy okkal több, hogy kereskedelmünk ott hovatovább — mindinkább tért veszít. — Hisz az erdélyi áruk hamisítása annyira ment már, hogy brünni posztógyári utazók brassói kereskedőknek Brünnben készült „brassói“ posztót ajánlanak. És ezt iparosaink összetett karokkal, tétlen nézik.

Magában véve ezen hamisítás okozta kár csekélynek látszik. Valójában azonban sokkal nagyobb, mint hinnők, mert elrontja áruink hírnevét százados piacainkon.

Ez ellen pedig lehetne védekezni. Bejegyzett áru védőjegyekkel kell birni minden iparosnak. Nem volna szabad egyetlen cikkeknek természetesen csak azt értem, mely egyáltalában utánzható sem kimenni a keletre, ott bejegyzett áruvédőjegy nélkül. S ha ez irányban kem képesek termelőink felfogni saját érdekeit, kötelessége az államkormányának, hogy a saját s polgárai érdekeinek védelme szempontjából kötelezze ara őket.

(Folytatása következik.)

Kereskedelmi muzeum.*)

A kereskedelmi muzeum f. évi október hóban gyümölcskiállítást rendez, melyre nézve következőket közli az intézet igazgatósága.

1. A budapesti kereskedelmi muzeum helyiségeinek (nagy iparcsarnok) időleges kiállítások számára fentartott részében gyümölcskiállítást, illetve gyümölcs vásárt rendez, mely f. évi október hó első napjaiban megnyitattik és ugyane hó 31 én bezáratik.

2. E gyümölcsvásár célja:
a közönséget Magyarország téli gyümölcsfajaival és beszerzési forrásaival megismertetni, a hazai gyümölcs kelendőségét előmozdítani és annak új piacokat szerezni.

3. A kiállítás tárgyai:
alma, körte, birs, lasponya stb.;
dió, mogyoró, mandola és gesztenye;
gyümölcsfák, gyümölcsösomagolási eszközök.

4. A muzeum igazgatósága kizárólag gyakorlati czélokat tartván szem előtt, csupán oly gyümölcs beküldését óhajtja, mely minőségénél, vagy a termelés mennyiségénél fogva nagyban eladásra és kivitelre alkalmas.

Ennélfogva felkéretnek a termelők, hogy csak oly gyümölcsöt jelentsenek be, melyből nagyobb készlet felett rendelkeznek és a melyre nagyobb megrendeléseket elfogadnak. A legkisebb mennyiség, mely beküldhető: almából, körtéből, birsalmából 100 darab, a többi gyümölcsfajokból 10 kilo.

Az igazgatóság további felszólításáig az első küldemény amazoknál ne haladja meg az 5000 darabot, az utóbbiaknál a 100 kilót.

Kívételt képeznek oly gyümölcspéldányok, melyek hazai gyümölcsfa-tenyésztők által a gyümölcsfákat venni óhajtók közönségnek bemutatni szándékoltatnak és a melyekből egyes példányok is mintakép beküldhetők.

Ez esetben az eladó gyümölcsfacsemeték száma közlendő.

5. A bejelentés az ide mellékelt bejelentési iv egyes rovatainak pontos kitöltése mellett f. évi szeptember hó 20-áig eszközzendő

A bejelentett gyümölcs legkésőbb f. évi szeptember hó 25-ig beküldendő.

A gyümölcs kosarakban vagy hordókban szállítandó. Minden kosárban vagy hordóban a kiállító

nevét, a gyümölcsfaj elnevezését és a darabszámot vagy súlyt magában foglaló jegyzék csatolandó.

A kiállítók vasuti igazolványt nyernek, melynek alapján a vasuti szállítási díj 50%-nak elengedésére tarthatnak igényt.

5. Térdij nem fizetendő; szükséges állványokat a muzeum igazgatósága díjtalanul szolgáltat; hasonlóképpen a gyümölcs kiállításra szolgáló tányérok is ingyen bocsátatnak a kiállító rendelkezésére.

A muzeum által eszközölt eladások és megrendelések után 10% jutalék fizetendő.

6. A muzeum igazgatósága a beküldött gyümölcs elromlása esetében nem nyújthat kártérítést, mindazonáltal megteendi mindazon intézkedéseket, melyek a gyümölcs jókarban tartására nézve szükségesek.

7. Azon gyümölcs, mely a kiállítás befejeztéig el nem adott és a mely felett a kiállító november hó 3-áig nem rendelkezett, elárvereztetni és a befolyó összeg 10% levonásával a kiállító rendelkezésére bocsátatni fog.

Közgazdaság.

Ajánlati hirdetés a cs. kir. matröz hadtest legénysége számára való kelmék, ruházati és felszerelési cikkek szállítására nézve.

A cs. kir. közös hadügyi miniszterium (tengerészeti osztály) f. évi augusztus hó 30-án 3-ik oszt. 7370 sz. alatt kelt magas leirata alapján ezennel következőket hozza a brassói kereskedelmi és iparkamara az érdekelt körök tudomására: A szükséges kelmék és felruházati nemek a cs. és kir. matröz hadtest legénysége részére 1888, 1889. és 1890 évekre való biztosítására az ajánlati tárgyalás f. évi szeptember 30-ára kiíratott.

Szállítandó; posztó, köpenyek- és paletotok-továbbá hajóhadikabátok, nadragok és sapkákra; gyapjuszövet gyapjuingek, zubbonyok és köpenybélésnek; gyapju-cachemir; vászon; gyapotszövet fejez ingek, dolgozó ruhák, gatyáknak stb, téli és nyári mellények, harisnyák és nyakkendők, fél talpak és sarkdarabok.

A bánatpénz 5%-ot tesz.

Az ajánlat az ajánlati hirdetéssel kiadott mintára szerkesztendő. Minden további megállapítások, különösen az általános és minden szállítási csoportra nézve fennálló különleges feltételek a brassói kereskedelmi és iparkamara irodájában a hivatalos órákban (8-tól 2-ig) betekintheők. Kivánatra ugyanott, a míg a készlet tart, ajánlati minták és az általános és különleges feltételek kiszolgáltatnak.

A magas cs. és kir. közös hadügyi miniszterium részéről a kereskedelmi és iparkamarának a szállítandó cikkek mutatvány-gyűjteményeinek átküldése keltatásba helyeztetett. Azok beérkezéséről az érdekelt körök a sajtó útján fognak értesítettetni.

Helyi és vidéki hírek.

Személyi hírek. Gróf Bethlen András főispán ur ő méltósága tegnapi d. e. a személyvonattal Bethlenből néhány napi tartózkodásra városunkba érkezett. — Gr. Károlyi Sándor v. b. t. k., monarchiánk romániai nagykövete társaságában tegnap d. u. ide érkezett Bukarestből s két napot tölt városunkban, meglátogatva annak nevezetességeit.

Hetivásár. A tegnapi hetivásár általában jónak mondható. Csak a bőriparosokra nézve nem volt kielőgítő. — Hozatal igen nagy, különösen buzában és rozsbán. Buza ára emelkedett 5 frt 20 kr-ra, a rozsé 3 frtra, árpa 2 frt 80 kr-ra s zab 1 frt 60 kr-ra. — Egyáltalában az üzlet kezd egyes ágakban emelkedni.

Hymen. Kettős családi ünnepélyt ült tegnapelőtt Józsa Ferencz derék iparos-polgártársunk. Két leányát vezette oltárhoz két helybeli tanferfiu, Gizella k. a-t Nagy Gyula áll. elemi iskolai tanító, Eszti k. a-t pedig Haydn Hugó főgymnasiumi tanár. Legyen isten áldása a két frigyen!

Munkások kivándorlása. Penkow Pál ruscsuki vállalkozó kereskedő megnyerte a bolgár hadsereg számára a csizmaszállítást. De nem lévén munkaereje, városunkban járt, hogy innen vigyen ki munkásokat. Ajánlatai azonban nem valami kecsegtetőek, egy pár magasszáru csizma elkészítéseért 60 krt. ígért, minél fogva üres kézzel kellett hazamennie. Iparosaink egy forintot kértek tőle, mint a legcsekélyebb munkabért.

Tanulmányut. Hazánk politikai és társadalmi életének három kiváló egyénisége, gróf Károlyi Sándor, gróf Desseffy Aurél és György Endre tanulmányutra indultak Románián át Moldvába, alapos ismereteket akarván szerezni első sorban s különösen a moldvai csángók helyzetéről.

Gymnasiumi palota. Brassónak alapos reménye van nemsokára egy impozáns gymnasiumi palotát kapni. Az erdélyi román kult. társ. egyetemes és a valás- és közoktatási miniszterrel, elhatározta, hogy

Brassóban impozáns főgymnasiumot épít. E végből a státus megbizta Kolozsvár egyik első rangu mérnök-építészt, hogy a hely színén tanulmányokat téve, készítsen tervezetet s terveket. Szász Ferencz hírneves mérnök-építész a napokban itt is járt, megsejmelte s felmérte a gymnasium telkét. Mint értesülünk, az új épület a budapesti ujonnan épült minta-gymnasium mintájára építtetnék, csak hogy annál még impozánsabb leend. Az építésre annak idején pályázat lesz kiírva.

Rendőri hírek. Kitiltott pinczérnök. Két pinczérnök, névszerint Granoviter Antonia és Bede Róza, erkölestelen élet miatt a város területéről kitiltatott. — Tűz. Tegnapelőtt este a 96. sz. méhkertben, közvetlen a Vidombák folyó partján tűz ütött ki, s p. egy gazdasági épület mögött felállított szalmaskazal gyuladt ki s égett le. A tűz bizonyára alagyújtásból eredt. A brassói tűzoltók azonnal a helyszínére siettek egy szivattyúval, de nem segíthettek. — Viszatért toloncz. Mintegy négy hóval ezelőtt Bálint Anna cseléd erkölestelen életmód miatt eltolonczoltatott a város területéről. Minthogy néhány nappal ezelőtt itt időző vőlegénye látogatására visszatért Brassóba, a rendőrség elfogta s 10 napi elzárásra ítélte. Tegnapelőtt megjelent a városkapitányságnál a vőlegény, kérve menyasszonyának szabadlára való helyezését, mert ő vasárnap oltárhoz akarja vezetni. Azonban a szerelmes kötelvővőlegény (mert a boldog vőlegény az) kérését a városkapitány nem teljesíthette, s így az esküvőt el kell halasztani a büntetés lejártáig.

Csendőrségi munkák. Az 1888., 1889. és 1890. évekre a belügyminiszter már kiadta a csendőrségi munkákat. Brassó, habár a csizmadiákra nézve

beadott két ajánlat s a szíjazatokra, sapkára s téli fehérneműre nézve a kereskedelmi és iparegylet által beadott ajánlat a legolcsóbb volt is, teljesen mellőztetett. A III. ker. csendőrpáncsnokság már vissza is küldte az illetőknek a bánatpénzeket. A posztból Brassónak mintegy évi 36000 méter jutott. Hogy mit fognak most csinálni különösen szegény csizmadiáink, kiknek ez a munka volt végső reményük, azt nem tudjuk!

Templomi zene. Vasárnap Mária születésnapján a róm. kath. plebánia templomban Schöff egy miséje karral, orgonával és zenekarral fog előadni. Továbbá előadatik Proch Ave Máriaja sopranra s hegedűsora (hegedű: Krause M. ur), végre Jaschiktól egy Tantum ergo. A zenés mise d. e. fél 10 órakor tartatik. —

Vendégek Brassóban. A városi menetjegyiroda által rendezett kéjvonattal a ma délelőtti vonattal mintegy 100 idegen vendék érkezik városunkba, kik itt időznek holnap reggelig. Délben 12 órakor nagy orgona-hangverseny lesz a fekete templomban, este pedig a városi zenekar hangversenyt rendez a Nr. 1. nagytermében a vendégek tiszteletére. A társaság a nap folyamán a várost tekinti meg s reggel 6 órakor (Brassó városi idő szerint) utazik a különvonattal Sinaiba.

Rab-ünnepély Zajzonban. A brassómezei által tanító-egyesület f. hó 14-én, szerdán, emléktábla- s arcképlelezési ünnepélyt rendez Zajzonban, melynek tárgysorozatát lapunk múlt száma közölte. Ez alkalommal közebed is rendeztetik teritékenként 1 frt 20 krral. Jelentkezéseket elfogad a „Brassói magyar polgári kör“ elnöke, Pap Ferencz.

Kirándulás Sinaiba. Holnap reggel háromnegyed hat órakor Brassó városi idő szerint megy a különvonat Sinaiba. Résztevő igen sok van s még mindég jelentkezik a városi menetjegyi-irodában, mert ily kedves még nem volt sinaiai kirándulás, mint ez lesz. A program következő. D. e. 9. óra felé érkezés Sinaiba. Egy félóra múlva kezdődik a nagy román tábori diszmise, melyen a király is jelen lesz s szemlét tart a csapatok felett. Ezt követi a tábori diszbed, melyben a király is részt vesz. A város megtekintése s utána közebed. s p. két csoportban. Egy csoport 2 frt 5 krért teritékenként, a másik 1 frt 45 krért. Délután megtekintése a román király kastélyának, parkjának s vadászlakának. Később román néptünnepélyek (táncz stb.) Este a királyi kastély és park fényes villamos kivilágítása, tűzijáték s a város kivilágítása. Indulás Brassóba este 10 óra 28 perczkor brassói idő szerint. A kirándulókat e helyen újból figyelmeztetjük saját érdekükben, hogy utleveleikkel az indulás előtt a pályaudvar II. oszt. várótermében sziveskedjenek megjelenni. Sinaiban lesz külön ruhatár is, hol darabonként 10 kr lesz fizetendő. — Jelentkezések az ebédre még a vasutnál az indulás előtt is elfogadtnak. Részletes program is megjelenik.

Brassai piaci árfolyam.

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1887. szeptember hó 10-én.

Róman papirpénz a 20 frankos	8.67 vétel	8.69 eladás
ezüstpénz a 20	8.62	8.66
Napoleon d'or (aranypénz)	9.95	9.61
Török lira	11.25	11.26
Arany	5.88	5.90
Orosz papirruble	110.—	111.—

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi Lószef.

H I R D E T M É N Y E K.

Szám 7308—1887.

Hirdetmény.

Brassó városának az 1888. évre szóló bevételei és kiadásai iránti előirányzata a hozzá tartozó összes számolási mellékletekkel együtt az 1886. évi XXII. t. cz. 125. §-a értelmében a polgármesteri hivatalban alsó nagy-utca 519 sz. a. 15 napon át betekintésre ki van téve. Mindenik községi adó-hordozónak szabadságában áll netaláni észrevételeit folyó évi szeptember hó 23-ig aláírt városi tanácsnál benyújtani. Brassó, 1887. szeptember 7-én
a városi tanács.

Dr. Pawelka Ernő,

az összes orvosi tudományok tudora

ezennel tisztelettel tudatja a n. érd. közönséggel, hogy Tusnádról hazaérkezett.

Együttal tudatja azt is, hogy tekintettel a helyi közönségre, jövőre nézve lemondott a tusnádi fürdőorvosi állomásról s itthon töltendő az egész évet,

Szám 1705—1887. t. k. v.

Árverési hirdetményi kivonat.

A közhalmi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Balázs István végrehajtónak Mózes Mór végrehajtást szenvedő elleni 40 frt tökéltetés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbírósa területén levő, a hévízi határon fekvő, a hévízi 104. számú tjkönyvben az A + 193. hr. számú ingatlanra az 1881. LX. t. cz. 156. §-a pontja értelmében 60 frt kikiáltási árban; továbbá a hévízi 153. számú tjkönyvben az A + 194. hr. sz. ingatlanra 160 frt kikiáltási árban és a hévízi 644. sz. tjkönyvben az A + 179, 180. és 558. hr. számú ingatlanokra az árverést 479 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi szeptember hó 26-ik napján délelőtti 9 órakor a hévízi községi házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri repdelet 8. §-ában

kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 140. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Köhalom, 1887. július hó 17-én.

A kir. járásbírósa mint t. k. v. hatóság.
(363) 1—1 Végh kir. jbró

Tüdőbaj gyógyítása

tüdőgümő (sorvadás), asthma (lélegzethiány), idült bronchialkatharrh, levegő kilehelés által.

— (Rectal-injectio utján.) —

A hihetetlen, az orvosok lát-szólag elérhetetlen ideálja, teljesen el van érve ezen gyógymód által! — A meglepő, elhibázhatatlan eredmény felett legmeggyőzőbben szólnak alábbi rövidek összefoglalt okmányok, melyek lehetőleg szöszterintek. Világhírű tanárok ezen nyilatkozatait megerősítik a bel- s külföld orvosi lapjai is.

»Gyakran már három napi gáz-exhalatio által rectal-injectioval, eltűnik a köhögés, köpés, láz, izzadás és hőrogs. A test sulya hetenként 1/3—1 kgr.-ig gyarapodik. A beteg meggyógyul s a legerősebb életmódot is folytathatja. »Asthmáknál a gáz-exhalatio után egy félórával megszűnik a lélegzethiány. A kúra folytatásánál a rohamok nem térnek vissza. »Sőt oly esetben is, midőn a hangszálak tuberkulózus állapota állott be s a tüdő fele veszte volt, gyógyulás fordult elő. — 30 beteg a tüdőgümő utolsó stádiumában egytől-egyig meggyógyult a gáz-injectio által.

Mint a világ legnagyobb kórházaiban, úgy a bécsi cs. kir. ált. kórházban is a gázexhalatio-gép kitűnő sikerrel alkalmaztatik. — Bizonyítványok rendelkezésre.

A cs. kir. szabad. gáz-exhalatio készülék (Rectal-injectio) teljesen, a hozzátartozó készülékkel a gáz fejlesztésére, valamint használati utasítással orvosok s magánosok számára kapható

Dr. Altmann Károlynál

Bécs, Mariabilderstrasse Nr. 80.

Ára 8 frt, csomagolás 30 kr., készpénzért vagy postautalványval.

— Maga a kúra sem terhes, sem zavaró —
23 hatásu. 50

Értesítés.

Van szerencsém t. városi és vidéki vevőimet tisztelettel értesíteni, hogy

fűszer-, festék- s anyagáru-üzletemet

ismét megnyitottam s kérem szives látogatásukat.

Részemről gyors, pontos és lelkiismeretes kiszolgálás mellett mindenkor friss árukat ígérek a legolcsóbb árak mellett.

Kiváló tisztelettel

Kirr Károly.

Böttcherzeile (almasor) 90. sz. alatt.

« A „Fekete sashoz.“ »

Karének-iskola.

Alulírott karénekiskolája f. hó 15-én, csütörtökön megnyílik s az énekórak hetenként kétszer: hétfőn s csütörtökön d. u. 5 órakor fognak tartatni. — Kellő hanganyaggal bíró leányok kiképeztetnek itt karénekesnőkké s a magántanításban soloénekesnőkké is. Ugy egyházi, valamint világi ének is műveltetik itt s a résztvevőknek bő alkalom nyújtatik nyilvános fellépésekre.

A tandíj, a melyből a taneszközök fedeztetnek, az egész iskolaévre 5 frt, mely azonban legalább felényire előre fizetendő. Tehetséges és szorgalmat tanusító szegény leányok felmentethetők a tandíj fizetése alól.

Alulírt lakásán minden pénteken este 8—10 óráig házi zenekar (különbféle zeneváfajok összgyakorlata) is tartatik s szívesen lát mindenkit, ki vonó- vagy fuvóhangszert játszik.

Jaschik Gyula,

karnagy.

Iskola utoza 85.

(368) 2—2

Az elvesztett és elgyengült férfi-erő, tehetetlenség.

Biztos segély! A cs. kir. szab. carbon nemiszervi zuhanyval bárki is meggyógyíthatja (külsőleg használva) biztosan s állandóan, gyakran már 24 óra alatt, még ott is, ahol már semmi sem használ, még az évek óta tartó tehetetlenséget is. Kellemes, észrevétlen gyógymód, tökéletes kigyógyulás káros izgatás nélkül. A legolcsóbb professzorok és orvosi szaklapok, a legnevezetesebb orvosi ajánlatok s a gyökeresen kigyógyítottak köszönő iratai minden érdeklődőnek állnak a szenvedőknek a carbon-zuhany azonnali megrendelését, mely állandó sikert biztosít. — Teljesen felszerelve s használati utasítással és orvosi jóváhagyással 8 frt., csakis utánvétellel, az összeg előre való beküldése nélkül. Postai szétküldés és csomagolás legbizalmasabb. Tartalom s eredet felismerhetetlen. — Megrendelendő következő czímmel: Dr. C. Wien, Neubau Poste restante.